

BAUSSET: CENT ANYS D'UN HOMENOT AMB COR DE MAULET

Santi Vallés Casanoves (biògraf de Bausset)

Josep Lluís Bausset acaba de fer 100 anys! Recentment, i davant de l'allau de reconeixements rebuts enguany, el professor Bausset em confessava que l'únic mèrit d'ell en arribar al centenari era no haver-se mort. Doncs no, senyor Bausset! El seu mèrit és la seua humanitat, i el seu llegat, un exemple de fidelitat, coherència i compromís. Passada ja una dècada des de l'any 2000 (anomenat per vosté com l'*annus horribilis*, per la incomoditat que li va produir la gran quantitat d'homenatges que va rebre a l'Alcúdia, València i Barcelona durant aquell any), Bausset afronta ara el que jo anome ne el *Segon Any Bausset*, pel gran nombre de reconeixements que se li han fet fins al moment coincidint amb el seu 100è aniversari.

Més enllà de les cer imònies i de ls grans afalacs col·lectius, m'agradaria que aquest escrit es convertira més aviat en un reconeixement pròxim a un dels alcudiençs i valencians més il·lustres que hem tingut mai. Un alcudienc i un valencià exemplar de cent anys, a qui tots li reconeixem el seu llegat d'humilitat, constància i fidelitat a la seua llengua i al seu País. Aquests mèrits i virtuts justifiquen que, molt a pesar seu, ens trobem amb l'obligació de reconèixer-li la seua trajectòria com a professor, com a humanista, però sobretot com a ciutadà compromés amb el seu poble i la seua gent. Dic "molt a pesar seu", perquè encara que són virtuts molt seues, no li agrada que s'aïregen en públic.

Però ho sent, senyor Bausset, amb tots els seus respectes i amb el benentés que em sabrà disculpar l'atreviment, li he de confessar que en aquesta ocasió, i tal com vosté ja es deu estar imaginant, no li faré cas. I no li faré cas, com

tampoc no li'n vaig fer el passat 27 de febrer de 2010, amb motiu de la meua participació en l'homenatge que li tributà Acció Cultural del País Valencià al Centre de Cultura Contemporània, ni el passat 14 d'abril, amb motiu del reconeixement que li va fer la Universitat de València en el marc de la concessió de l'onzena edició del Premi Vicent Ventura al Compromís Cívic al cantautor Paco Muñoz, en el qual també vaig tindre el gust de prendre part fent una exègesi sobre vosté i el seu amic Ventura. El mòbil d'aquesta xicoteta traïció d'ara —si ho vol qualificar així— té, però, també una altra bona intenció. La intenció de compartir amb tots els meus conciutadans, els coneixements que he anat adquirint a mesura que he anat endinsant-me en el relat de la seua vida, la de l'home senzill, honest i treballador, que va nàixer a Païporta ara fa 100 anys i que des de ben menut es va traslladar a l'Alcúdia amb la seua família.

*Homenatge de la
Societat Coral El
Micalet al juny de
2010.*

Homenatge d'Acció Cultural del País Valencià a Bausset celebrat el 27 de febrer de 2010.

Cent anys d'una vida viscuda en majúscules, amb apassionament i amb una força veritablement admirable, i que ara fa deu anys vaig tindre el gust de relatar en la biografia que vaig publicar sobre vosté. L'oportunitat d'aquell llibre, en el qual vaig intentar configurar un perfil de la seua personalitat d'homenot, em va servir per a descobrir la trajectòria intensa i apassionant d'un home que, com vosté, mai no ha volgut cap altra notorietat que no vaja més enllà que la que li brinden els seus exalumnes quan se'l troben pel carrer.

Més que un mestre, Bausset és per a mi un bon amic, un amic fidel amb qui he enraonat i tinc el gust de continuar enraonant del seu pensament sobre la nostra llengua, sobre el futur del País i sobre qualsevol aspecte referit a la realitat més immediata de l'Alcúdia o de la seua comarca. De tu a tu, sense embussos i amb la confiança que ens dóna el fet de compartir una coneixença iniciada des que jo era pràcticament un adolescent, ha sigut com he intentat d'apropar-me al personatge al llarg de tots aquests anys. A ell, i a tots els qui d'una manera o una altra han participat de les seues idees o de les seues experiències.

A través d'aquesta llarga coneixença de més de vint anys, Bausset m'ha fet partícip de la seua amistat i de la dels seus amics ja desapareguts com ara l'escriptor Joan Fuster, el periodista Vicent Ventura o el lexicògraf Ferrer Pastor, als

quals jo vaig tindre el gust de conèixer gràcies a la seua mediació. Ells en vam donar testimonis emotius i alhora impactants d'una amistat sincera i afable entre homes savis i íntegres d'una generació d'intel·lectuals, als quals els devem el vertader sentit de la reivindicació de la nostra consciència com a poble. Amb l'aval d'aquesta amistat, sentida i autèntica, atorgaren a Bausset el títol de *confident privilegiat* dels seus guanys i afanyes. Confessions públiques i personalíssimes dels qui no dubtaren a proclamar-li la seua estima i a fecte. L'afecte d'homes que com Fuster es va dignar a dedicar-li poemes o a atribuir-li carinyosament l'apel·latiu d'*home subterrani*, en reconeixement a la seua tasca callada i anònima. Al capdavant, el pretext primer i últim del títol que vaig voler donar al meu llibre: *Converses amb l'home subterrani*.

L'elaboració d'aquesta biografia sobre Bausset em va permetre fruit del Bausset conversador, que fa de la paraula la seua raó de ser i la clau documental de gran part dels passatges més significatius de la seua personalitat polifacètica. Converses amb un professor, que em va ensenyar a mirar a través de la mireta del microscopi la seua realitat. La realitat pròxima i llunyana que li dóna el sentit de la seua existència i de la dels seus congèneres. Impel·lit per eixe instint de científic, Bausset esdevé per a mi un home perseverant i curiós que fa de la seua professió una metàfora de la seua raó de ser, un químic i farmacèutic per a qui observar es converteix en un fi en si mateix. Amb eixa mirada atenta de qui està acostumat a fer tot tipus d'experiments al laboratori amb el seu microscopi, Bausset baixa al carrer, i observa i analitza des del compromís tot el que passa al seu voltant.

*Al laboratori de l'Institut
Josep de Ribera de Xàtiva.
Dècada de 1960.*

És així com el veig i com se m'ha mostrat durant les llargues estones que hem passat enraonant. L'home metòdic i subterrani que he volgut rescatar i traure de l'anonimat. Per als qui encara no el coneixen, perquè en puguen tindre una idea el més aproximada possible del seu magisteri i del seu llegat com a persona i com a intel·lectual, i per als qui ja el coneixeu, perquè el pugueu conèixer encara més llegint i rellegant els aspectes més cridaners de la seua personalitat complexa i alhora senzilla, que es reparteix entre una gran quantitat de facetes i d'activitats que fan de Bausset un home ple d'inquietuds i amb moltes anècdotes que contar. Anècdotes i relats intensament humans, que evidencien les vicissituds i peripècies d'una vida lliurada a la ciència i a l'ensenyament, però també a la pilota, a la llengua i al periodisme.

Sobre la base d'aquesta formació caleidoscòpica, Bausset s'ha apassionat per la botànica i per la pedagogia. Durant més de seixanta anys, la pedagogia li ha permés d'explicar a grans i menuts els misteris de la vida. Bausset ha compaginat l'explicació de les reaccions químiques amb l'ensenyament de la nostra llengua. Per a Bausset la llengua és un organisme viu, que —si se'm permet la comparança— necessita de les

mateixes atencions, conreu i dedicació que qual-sevol ésser de la natura. Les atencions que Bausset mai no li ha negat i que han centrat gran part dels neguits d'aquell estudiant que de ben jove ja se'l castigava per parlar en valencià, tal com ell mateix m'ha reconegut en més d'una ocasió en parlar-me de l'Acadèmia Cavanilles on estudià:

Fou en l'hora del lleure de què disposàvem de dues a tres els qui no teníem res pendent. Des del patí jo vaig cridar un company meu d'Oliva i li vaig dir: "Baixes a jugar?" El director de l'Acadèmia que em sentí parlar en valencià, exclamà sense pensar-s'ho: "Bausset, sube, sube a estudiar!" Jo abaixí el cap i me'n pugí sense dir ni pruna. No podia entendre que em castigaren per parlar la llengua dels meus pares.

Així era l'escola que va patir Bausset, l'escola tradicional que prohibia l'ús de la nostra llengua i que, de la mateixa manera que feien les classes benestants de València, girava l'esquena a la gent de poble, tal com també ho va poder comprovar de ben menut de la mà del seu iaio Paco Sentana. El iaio que ell ben volia i de qui admirava la voluntat de qui no es deixava humiliar a pesar de les mancances econòmiques. Al fil d'això, Bausset en va contar una vegada el que

*Els seus iaïos materns:
Teresa i Paco.*

li va passar un dia a ell i al seu iaïo un dia en què l'acompanyà a pagar l'arrendament d'uns camps al senyoret, que vivia a la capital. Amb motiu d'aquell episodi, en què constata la fermesa amb què el seu iaïo desafia els qui es miren amb recel la gent de poble, Bausset va aprendre la seua primera lliçó de dignitat i de pertinença:

Tocàrem a la porta i n'eixí una dona, acompanyada d'un xiquet amb el moc xorrant-li, per a dir-nos que l'amo no hi era. Tot seguit i, amb to despectiu, la dona li digué al xiquet: "Sona't i n'o faces com els llauros!" El iaïo Paco, que ho va sentir, es tirà mà a la mànega de la brusa i en t'ragué un mocador; i de la butxaca, un altre, i així fins a un total de tres mocadors més blancs que la llet. I digué: "Mire com gastem els llauros els mocadors!" Des d'aleshores, jo sempre duc tres mocadors.

Però al costat d'aquest to seriós i colpidor, Bausset mira també cap a la seua infantesa amb humor i un cert to de nostàlgia, tal com ho demostra aquesta altra anècdota referida als seus companys d'escola:

Era a l mes d'abril i es tàvem en c lasse d'Agricultura. Com que ja feia un poc de calor i les finestres estaven obertes de bat a bat, als qui estàvem dins de l'aula ens molestava el rebombori que feien uns xiquets que jugaven a pilota. Davant d'això, el professor envià un company meu perquè els cridara l'atenció. Aquell anà i els digué: "Va, xiquets, ja està bé; aneu a fer la mà!", amb la mala sort que tots

ho vam sentir. Quan hi va tornar, el professor li va dir amb cara de la mala llet: "¡Hala, hala, vaya usted con ellos!"

És aquesta l'altra mirada, la mirada que també es fa afable i quotidiana a l'hora de parlar de la situació econòmica de sa casa. En aquest altre passatge, i parlant de les dificultats que tenien els seus pares per a pagar-li els estudis, Bausset em contava fa uns anys:

Tu pensa que mon pare era només el practicante de la farmàcia, sense cap altra remuneració que la que li corresponia pel seu treball d'un assalariat més. Ell no era amo, sinó simplement un treballador. Per aquest motiu, has de comprendre que el fet que jo estudiara obligava ma mare a ser bastant estalviadora en allò que podia. Donava la casualitat que en l'itinerari diari de l'Acadèmia a l'Institut passàvem tots els dies per la sastreria d'un germà de mon pare que li deien Paco, on hi havia un rètol que posava: "Bausset y Ponce: trajes y gabanes a medida!" Atés que ma mare acostumava a comprar-me sempre la roba una miqueta més gran perquè em durara, tots els dies m'havia de sentir la mateixa cançoneta dels companys que es burlaven de mi dient-me: "A medida, menos para su sobrino".

Amb anècdotes com aquesta, ens podem fer una idea del Bausset xiquet que estudiava i es divertia entre València, Paiporta i l'Alcúdia, el record feliç i diïssortat del Bausset que es mira a mb enyor els anys d'infant. Durant aquells anys, Bausset repartia la seua estima entre la volença pels seus iaïos i els seus pares, i l'admiració pel seu mestre, don Ramon Tomàs, el seu preceptor, l'home bo i assenyat que va saber encomanar-li el gust pel saber i les ganes per estudiar. Al guiatge d'aquest home savi i assenyat, atribueix ell el mèrit d'haver arribat on ha arribat. De la mà d'aquest mestre i dra maturg, Bausset va arribar a convertir-se en actor de les obretes del Betlem i en figurant dels sainets d'Escalante.

Podem dir que eixa és l'estampa d'una vida idíl·lica, la vida del Bausset que rememora amb satisfacció aquells anys de joventut, i que l'aboca,

Don Ramon Tomàs,
el seu mestre.

un poc després, a una vida un poc més dura: la del batxiller que es prepara de valent per a accedir a la universitat. Comença així l'edat adulta i el moment en què se li planteja el repte d'anar-se'n a Madrid i encetar els estudis de Farmàcia, el moment en què ha de dir adéu a la seua família i començar una vida nova allunyada dels seus. És l'etapa que jo anomenaria de l'*aprenent de rebel*, l'aprenentatge que li proporciona viure de primera mà els esdeveniments que convulsionaren el Madrid dels últims anys de la segona dècada del segle xx i que porta la policia a les aules. És el temps en què el jove Bausset forma part de l'oposició estudiantil i dels moviments de protesta enfront de la política repressiva de Miguel Primo de Rivera.

Durant aquest període, Bausset es converteix també en el que jo denominaria un *aprenent d'intel·lectual*. Imbuït de la seua passió pel coneixement i el compromís, assisteix regularment a les xarrades-mítjngs dels històrics Jiménez de Asúa o de Fernando de los Ríos i segueix atentament l'actualitat dels diaris del moment en contra de la dictadura. Fruit d'aquest interès, llegeix àvidament les reflexions periodístiques de polítics importants i d'escriptors com Ramón María del Valle-Inclán: l'escriptor de cara esprimatxada i gest esllanguit amb qui Bausset solia creuar-se alguna que altra vesprada pels carrers

Bausset a la dècada de
1920, a l'Acadèmia
Cavanilles de València.

i a vingudes de Madrid. A quell Madrid de l'esperpent, de les tertúlies i dels cafés literaris brinden a Bausset l'oportunitat de viure un paisatge poblat de polítics i d'escriptors entre els quals també destaquen altres noms il·lustres com ara Manuel Azaña, Ramón Gomez de la Serna o Federico García Lorca.

És aquest el pòsit, la formació —podem dir-ne *ideològica*— a partir de la qual s'entén el

compromís de Bausset amb la defensa dels principis democràtics del respecte i de la tolerància que li mancaven a aquella Espanya ancorada en el passat. L'Espanya del desarrelament, del caciquisme i de les grans desigualtats socials que, a més, havia de patir els efectes de la repressió. Contra aquesta repressió va lluitar Bausset al costat dels mestres, alumnes i intel·lectuals que anhelaven un nou futur per a les seues vides, un futur forjat en la reivindicació dels valors personals i de l'ètica de l'humanisme. D'eixa manera, Bausset es posiciona al costat de l'humanisme dels homes íntegres que apel·laven a la llibertat de l'individu per a fer una societat més justa, una societat moderna i oberta al món, on es volia que l'ensenyament fóra més participatiu i els seus habitants més cultes.

Per això mateix vos ho conte, perquè crec que és ací on rau la grandesa del Bausset que tots coneixem, la grandesa de l'home assenyat que ha merescut i mereix l'admiració de tots. L'admiració que mai no ha buscat, però que ningú no li pot negar atés el reconeixement sentit i unànim dels homes de lletres i de la gent del carrer. Pintors, escultors, escriptors, polítics i un llarg etcètera de personalitats de la cultura d'aquest País han vist en ell l'amic i el company inseparable de tertúlies inacabables. Això Bausset ho viu amb orgull, però també amb la modèstia de qui confessa no haver fet res especial per a

meréixer-ho. B arreja de satisfacció i d'incomoditat, l'efecte que provoquen en ell els homenatges dels amics són una bona prova de la bondat i de la dignitat d'un home que ha volgut viure anònimament, però que tanmateix no ha passat inadvertit per als nostres lletraferits.

Ni per a ells, ni per als qui sempre hem vist en ell l'exemple de la persona íntegra, coherent i honesta, que ha posat al servei del seu poble, de la seua comarca i del seu País tot el seu saber i la seua bonhomia. I això, perquè Bausset ha encaminat tota la seua ciència i les seues arts a aconseguir un poble valencià més lliure, més just, més solidari i més compromés nacionalment. D'esta manera es configura el seu compromís identitari. El compromís que assumí de ben jove i que se li despertà amb tan sols 20 anys, arran del contacte que va establir a Madrid amb uns estudiants bascos que li descobriren la realitat de l'eusquera, una llengua que com el valencià era trepitjada per la dictadura de Primo de Rivera.

Després d'allò, i de tornada a casa, Bausset va poder establir contacte amb els grups culturals i polítics que a València intentaven lluitar pel redreçament identitari. Són els primers anys de la República, els anys en què Bausset torna a València per a ampliar els seus estudis de Farmàcia amb dues noves carreres: la de Químiques i la de Magisteri. Els temps on ell tractava de trobar el seu espai enmig d'una ciutat que vivia desquenes als pobles i a la seua gent. La València que ell volia culta, i que no escapava de ser sucursalista i meninfot, eixa ciutat on, ironies del destí, ell també va saber trobar l'aixopluc d'algunes entitats valencianistes com ara el Centre d'Actuació Valencianista, l'Agrupació Valencianista Republicana, l'Associació Protectora de l'Ensenyança Valenciana o l'Agrupació Valencianista Escolar, que en qualitat de membre de la seua junta directiva va participar en la signatura de les Normes del 32.

La Guerra Civil, primer, i la immediata postguerra, després, escapcen de soca-rel tot aquest activisme valencianista. Amb 29 anys, Bausset

es es veu abocat a patir de nou l'actitud repressiva d'una altra dictadura, la del general Franco. Són els anys de l'exili interior i de l'anul·lació per part del Règim de les oposicions que havia pràcticament superat al cos de professors d'institut al juliol de 1936. Com a excombatent en el bàndol dels vençuts, a Bausset se li nega el pa i la sal, i no li queda altra eixida laboral que no siga guanyar-se la vida fent classes particulars a València.

Fins i tot en aquells difícils anys, i quan molts havien cregut en la conveniència de canviar de jaqueta, Bausset es va mantindre fidel a aqueix mateix compromís amb el País. Són els anys del retrobament amb Manuel Sanchis Guarner i amb altres amics de República, que es converteixen ara en referents de la nova generació d'intel·lectuals que no han fet la guerra. Entre ells hi ha Fuster, un eixerit xicot de Sueca que Bausset coneix a la pensió on ell resideix i que de seguida esdevé per a Fuster un mestre en el seu aprenentatge valencianista. Com a cicerone seu, Bausset en senya a Fuster les claus de l'activisme cultural i polític de preguerra.

Malgrat l'escàs marge de maniobra que li permet la dictadura franquista, Bausset s'ho apanya per a fer el que pot. Des d'un segon plànol, Bausset tracta de reprendre el seu activisme participant en tertúlies, organitzant conferències i fent classes de valencià a l'Alcúdia i a altres pobles del voltant. Lluny de renunciar a l'acció, Bausset participa en actes destacats com ara la presentació del *Diccionari català-valencià-balear* a l'Ajuntament de València en 1951 o la famosa campanya de "Més de 20.000 valencians demanen l'ús del valencià en els actes religiosos", impulsada en 1965 arran del Concili Vaticà II.

Des d'un vessant més clandestí, i coincidint amb la seua estada a Tortosa com a professor, Bausset esdevé un propagandista a favor de l'ús de la llengua i d'actituds resistents, com ara la que va portar molts catalans a declarar un boicot a *La Vanguardia* pels atacs del seu director Luis de Galinsoga a l'ús de la llengua en l'homilia. Els pamflets amb què s'apel·lava a aquell boicot

Bausset, un gran professor i un amant de la Botànica.

al juny de 1959 i la declaració de Jordi Pujol davant del Consell de Guerra que el va jutjar pels Fets del Palau, ocorreguts al maig de 1960, van ser copiats a màquina per Bausset i distribuïts de nit també per ell mateix pels carrers de València. És aquesta una altra dimensió de Bausset que crec que cal recuperar. La dimensió de l'activista que, després de més de quaranta anys de sequera rebel, reviscola en el professor que torna a les aules i que recupera l'energia dels seus anys d'estudiant universitari a Madrid.

A partir de la seua implicació activista, Bausset adquireix una experiència de compromís actiu que l'acompanyarà al llarg de tota la seua trajectòria de reivindicació identitària. La identitat d'un poble i d'una llengua que —i això sí que ho puc dir sense cap reserva— s'ha pogut

Josep Lluís Bausset i Jordi Pujol.

Bausset, un referent
intel·lectual.

anar preservant gràcies a ell i a homes com ell, a pesar de tots els entrebancs. Entrebancs naturals i no tan naturals que ell ha intentat salvar com bonament ha sabut. En dictadura, perquè organitzava actes de reafirmació nacionalista sota l'excusa d'activitats culturals de plataformes com Educación y Descanso, i ja en la transició, perquè jugà un paper capdavanter en la lluita per les llibertats democràtiques i nacionals dels valencians.

Amb vora seixanta anys, Bausset va arribar a militar políticament i a convertir-se en un referent obligat dels grups de joves nacionalistes de l'Alcúdia i de la Ribera, com ara Jesús Huguet, Manolo Boix, Josep Lozano, Rafael Armengol, Ricard Avellan, Josep-Lluís Millo, Vicent Madramany o el mateix Francesc Signes, que dipositaren en ell tota la seua confiança. Bausset va ser el preceptor d'aquells joves, que a la fi dels 60, s'encomanaven de la il·lusió del Maig francès i de l'ambient de rebel·lia que es vivia a les facultats. Amb eixa il·lusió i amb una vida ja resolta socialment i professionalment, Bausset renovella el compromís d'aquells llunyans anys 30 i es lliura, durant la dècada dels setanta, a la reivindicació de l'ansiat Estatut per al País Valencià, que enllaçava directament amb el precedent de

la lluita que en aquest sentit ja havia protagonitzat Bausset durant els anys de la República. Eixa esperança d'aprovar un nou Estatut torna a centrar els esforços del Bausset patriota, el patriota insubornable, el patriota que sempre ha donat la cara i que viu el nacionalisme des d'una posició oberta al món.

És precisament aquesta obertura de mires i pensament, la que porta Bausset a plantar cara als comportaments tancats i intolerants dels qui, a casa nostra, s'incomoden per sentir parlar en la nostra llengua. La intolerància dels qui creuen que estan en possessió de la veritat absoluta i no es paren a pensar per què l'altre parla o pensa d'una altra manera. Gent intolerant i amb prejudicis que, bé per ignorància o per altres intencions inconfessables, s'atreveixen a condemnar i refusar allò que no consideren seu. "La meua llengua és la millor i no tinc per què parlar-ne cap altra ni deixar que els altres puguen viure tranquils." Aquest és en resum el seu plantejament.

Parlant d'això, em ve a la memòria una curiosa anècdota que em va contar Bausset fa uns anys arran del que li va passar un dia amb un guàrdia civil del poble, molest pel fet de sentir a Bausset parlar sempre en valencià. A propòsit d'això, Bausset descrivia així com va ser la seua topada amb aquell agent de l'autoritat:

L'home, que no tenia altra notorietat al poble que ser un agent de la Benemèrita, no arribava a entendre per què una persona instruïda i amb estudis com jo gosara parlar valencià. Un dia que em va veure pel carrer, se m'acostà, i em digué: "Oiga, don José, ¿cómo es que usted, un hombre con tres carreras, habla valenciano como los patanes?" En sentir allò, em vaig quedar tan astorat que no el vaig deixar acabar i li diguí: "¿Y, los patanes de su pueblo, cómo hablan?" De seguida, el guàrdia civil emmudí. La cosa estava clara: jo parlava en valencià com *los patanes* de l'Alcúdia, però si haguera parlat en castellà hauria parlat com *los patanes* de Castella. Des d'aquell incident, mai més no em va tornar a importunar. Per això tinc molt clar que si parlar valencià és de maleducats, jo vull ser maleducat!

El que es desprén d'aquesta reflexió crec que encaixa perfectament amb la imatge que tots tenim del que és Bausset. L'home culte i lúcid, que igual que el seu amic Fuster sempre ha sabut evitar elegantment qualsevol provocació. Provocacions que, a pesar d'encendre-li la sang, mai no han despertat en ell ni l'odi ni el rancor. Així es com jo veig el Bausset que jo he pogut conèixer, com una bona persona en el sentit més ampli del terme. L'home inquiet i planer que fa cròniques per al *Levante* i escriu cartes al director, l'home atent i perseverant que envia queixes als bancs i empreses que no usen el valencià, i que no es perd per res del món la tertúlia ni el concert del dilluns. El concert i, com no, la partida de dissabte al trinquet de Pelayo.

Això és per a mi Bausset: un amant de la pilota, de la música, de la premsa, de la ciència, de la llengua i de l que hi vu lgueu a fegir. El Bausset humanista, intel·lectual i polifacètic que sempre s'ha compromés amb la seua societat i el seu temps. Però, Bausset també és un home pròxim. El Bausset quotidià que cada dia veiem passejar tranquil·lament amb el diari baix del braç. El Bausset crític amb les actituds incíviques i orgullós del seu poble. El Bausset afable i afectuós que cada any ens felicita pel Nadal amb un poema i la seua rúbrica d'amic i de patriota. Així és com és i com se m'ha descobert Bausset al llarg de tot el temps que l'he conegut.

Josep Lluís Bausset és un M aulet de 100 anys!! I el seu mèrit, senyor Bausset, no és només haver complit 100 anys, sinó haver-los viscut amb una fidelitat insubornable al nostre País! Per això, la seua actitud de compromís, lleialtat i resistència ens dignifica com a Poble i ens ajuda a creure en el redreçament i la vertebració del País Valencià. El seu compromís amb el País és per a tots els qui ens considerem amics i deixebles seus un ex emple de l leialtat, de ci visme i d'esperança en un futur que volem lliure i en valencià.

Gràcies senyor Bausset, perquè amb el seu treball de 100 anys ens ha obert un camí de futur per a cent anys més. Gràcies professor Bausset, pel seu exemple i per la seua trajectòria! Les més sentides gràcies de qui, en nom de tot un poble, vol felicitar-lo pel seu aniversari. Gràcies per ser el nostre Fill Predilecte i per haver aconseguit que l'Alcúdia siga ja coneguda afectuosament com *l'Alcúdia de Bausset*.

Per molts anys més, professor Bausset!!

Seu i de la Pàtria